

T.B.M.M.

İYİ PARTİ

GRUP BAŞKANLIĞI

Tarih : 15.10.2025
Sayı : 557

10/3231

TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ BAŞKANLIĞINA

Eğitim sisteminde yapılacağı ifade edilen değişikliklere ilişkin belirsiz açıklamaların ardından kamuoyunda oluşan tartışmaların; son yirmi dört yılda eğitim alanında gerçekleştirilen sık ve köklü değişikliklerin yarattığı istikrarsızlık, belirsizlik ve toplumsal güvensizlik ortamının; bu durumun öğrenciler, öğretmenler ve veliler üzerindeki etkilerinin; eğitimde fırsat eşitliği, kalite ve öngörülebilirlik bakımından doğurduğu sonuçların tüm yönleriyle araştırılarak gerekli önlemlerin belirlenmesi amacıyla Anayasa'nın 98'inci ve İçtüzüğü'nün 104 ile 105'inci maddeleri gereğince Meclis araştırması açılmasını arz ederim.

Hakan Şeref OLGUN
Afyonkarahisar Milletvekili

GEREKÇE

Türkiye’de eğitim politikaları, son yirmi dört yılda neredeyse hiçbir dönem istikrar kazanamamıştır. Her yeni bakanla birlikte sistemin yapısı, müfredatı, ölçme-değerlendirme yöntemi, sınav kademeleri ve okul yapılanmaları yeniden şekillendirilmiştir. 8 yıllık kesintisiz eğitim sisteminden “4+4+4” kademeli modele; TEOG’dan LGS’ye, OKS’dan YGS-LYS’ye, oradan TYT-AYT sistemine geçilmiş; öğretmen atama ve yetiştirme politikaları sürekli değişmiştir. Hemen her beş yılda bir sistem yenilenmiş, bu değişikliklerin büyük bölümü hiçbir bilimsel etki analizi yapılmadan uygulanmıştır.

Son olarak, Millî Eğitim Bakanı Yusuf Tekin’in kamuoyuna yaptığı açıklamada, eğitim sisteminde yeni bir değişiklik hazırlığı olduğuna dair ifadeleri, henüz ortada herhangi bir somut model ya da gerekçe olmamasına rağmen, toplumda geniş yankı uyandırmıştır. Bakan, “kabineye sunulacak bir çalışma yürütüldüğünü” belirtmiş; ancak bu çalışmanın içeriği, hedefleri ve bilimsel dayanakları paylaşılmamıştır. Eğitim sendikaları, öğretmen örgütleri ve akademisyenler, bu tarz “belirsiz değişiklik sinyallerinin” dahi eğitim camiasında kaygı yarattığını, öğretmenlerin ve öğrencilerin motivasyonunu düşürdüğünü, eğitimin yeniden bir “deneme tahtası” hâline getirilme riskini taşıdığını dile getirmiştir.

Türkiye, 2000’li yıllardan itibaren eğitimde neredeyse her dönemde köklü reformlar yaşamıştır:

- 2003’te “Yapılandırmacı eğitim modeli”,
- 2005’te müfredatın yeniden yazımı,
- 2012’de “4+4+4” sisteminin kabulü,
- 2017’de TEOG’un kaldırılması,
- 2018’de LGS’ye geçiş,
- 2020 sonrasında “ara tatiller”, “ara sınıf seçmeli ders” ve “yeni müfredat modeli” tartışmaları...

Bu kadar sık değişen bir sistemde istikrar, öngörülebilirlik ve kalite oluşmamıştır. Her değişiklik, bir öncekini hükümsüz kılmış; öğrenciler ve öğretmenler yeni kurallara uyum sağlamadan sistem bir kez daha değiştirilmiştir.

Bu istikrarsızlığın sonucu olarak Türkiye, OECD ülkeleri arasında öğrenci başarısında en çok dalgalanma yaşayan ülkelerden biri hâline gelmiştir. Uluslararası PISA verileri, Türkiye’de eğitim sisteminin kalitesinin süreklilikten çok dalgalanma gösterdiğini ortaya koymaktadır. Bu durum, yalnızca pedagojik değil, sosyo-ekonomik bir sorun hâline gelmiştir: her reform, ailelerin, öğrencilerin ve öğretmenlerin düzenini altüst etmekte; eğitim, kamu hizmeti olmaktan çıkıp bir belirsizlik alanına dönüşmektedir.

Yusuf Tekin’in son açıklaması, bir “model değişikliği” duyurusu olmasa da, eğitimde uzun süredir süregelen plansızlık ve reform yorgunluğunu yeniden görünür kılmıştır. Eğitim gibi kuşaklar boyu sürecek bir alanda, her birkaç yılda bir köklü değişiklik sinyali verilmesi; ne öğrencilerin ne öğretmenlerin ne de ailelerin sisteme güven duymasına izin vermektedir. Sürekli değişen sınav adları, diploma yapıları, ders geçme kriterleri ve öğretmen istihdam biçimleri, genç kuşakların geleceğe dair umudunu zedelemektedir.

Eğitimde reform, bir zorunluluk olduğunda dahi, bilimsel veriye, pedagojik ihtiyaçlara, toplumsal mutabakata ve Meclis denetimine dayanmalıdır. Oysa Türkiye’de reformlar, çoğu kez yalnızca yürütmenin iradesiyle, katılımcılıktan uzak biçimde yapılmıştır. Bu durum, demokratik denetimi zayıflatmakta, eğitim politikalarını kişilere bağlı hâle getirmektedir.

Sonuç olarak; eğitimde sık ve keyfi değişiklikler, toplumsal güveni zedelemiş; fırsat eşitliğini ortadan kaldırmış; öğrencileri deneme tahtasına, öğretmenleri ise belirsizliğe mahkûm etmiştir. Bugün Türkiye'nin ihtiyacı yeni bir sistem değil, **istikrarlı, öngörülebilir, bilimsel temellere dayanan, ulusal bir eğitim politikasıdır.**

Bu nedenle, Millî Eğitim Bakanı'nın son açıklamalarıyla yeniden gündeme gelen sistem tartışmalarının; son 24 yılda yapılan değişikliklerin toplumsal, ekonomik ve pedagojik sonuçlarıyla birlikte bütüncül biçimde incelenmesi, kamu yararı açısından zorunludur. Eğitimde istikrarın sağlanması, liyakat ilkesinin güçlendirilmesi ve geleceğe güvenle bakan bir nesil için Meclis'in araştırma komisyonu kurarak bu sürece doğrudan müdahil olması gerekmektedir.

İSİM - SOYİSİM	BÖLGE	İMZA
Ayyüce TÖRKES TAŞ	Adana	e. l.
Turan YALDIR	Aksaray	A. Y.
Ahmet Eşref FAKİBARA	Ankara	A. E. F.
Yüksel ARSLAN	Ankara	Y. A.
Uğur DOYRAZ	Antalya	U. D.
Ömer KARAKAŞ	Aydın	Ö. K.
Yüksel Selçuk TÜRKÖĞLÜ	Bursa	Y. S. T.
Hasan TOKTAŞ	Bursa	H. T.
Mehmet AKALIN	Edirne	M. A.
Mehmet Mustafa GÜRBAN	Gaziantep	M. M. G.
Adnan Sefik GİRİKİN	Hatay	A. S. G.
Burak AKBURAK	İstanbul	B. A.
Ersin BEYAZ	İstanbul	E. B.
Hüsnü KIRKPINAR	İzmir	H. K.
Berhanettin KOCAMAZ	Mersin	B. K.
Metin ERGUN	Muğla	M. E.
Sekcan TAŞCI	Tekirdağ	S. T.
Yavuz AYDIN	Trabzon	Y. A.
İltpullah KAYMAZ	Yozgat	I. K.
Yasin ÖZTÜRK	Denizli	Y. Ö.